

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nicolai Lancicii E Societate Iesv Opvscvlorvm Spiritvalivm
Tomvs ...**

Łęczycki, Mikołaj

Antverpiae, 1650

Suntne passiones in Angelis & in Deo. Cap. X.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78809](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78809)

CAPVT NONVM

Habuitne Christus Dominus Passiones?

16. Aug. l. 4. ciu. c. 8. 6. Synod. Act. 4. 8. 11. 17. S. Th. 3. p. q. 15. a. 4. & seqq. Ber. S. de verbis O. rig. 3. p. q. 18. a. 2.

Mar. 14. 33. Matth. 26. 38. Mai. 13. 3. Mar. 3. 5. Hier. in c. 26. Mat. in cap. cont. Ber. S. 1. de S. And. Ioan. 11. 33.

1. 10. Trin. in 3. d. 15. fin. 3. p. q. 15. a. 5. ad 1.

17. l. 9. ciu. c. 5. fin.

Respondet; habuit. Quia enim veram humanam carnis & animae substantiam suscepit, inquit S. Bernardus, veram viri usque naturam, nec corporis illi defuerant, nec animae passiones. Unde S. Thomas ex professo probat, in Christo fuisse appetitum sensuum, qui sensualitas dicitur, quia humanam naturam assumpsit cum omnibus quae pertinent ad perfectionem humanae naturae, in qua includitur etiam natura animalis, sicut in speciei includitur genus, ad perfectionem autem naturae animalis pertinet appetitus sensuum. Sed passiones in Christo non exurgebant contra, vel praeter rationem, verum tunc tantum, quando iis perfectissimo dominio imperabat, ut suos actus elicerent. Sic in horto ante Passionem timuit, & tristatus est: sic gaudebat, amabat, dolebat, iratus est, deo hos in illo affectus, quia perfectissimo rationis imperio ad minimum nutum obediebant, exurgendo, & dextrando, & cessando pro eius libitu, appellandos eos in S. Hieronymus non passiones, sed pro passiones.

Sic, ut ait S. Bernardus in Lazari suscitacione, in se inuicem spiritus, & turbauit se ipsum non conditionis necessitate, sed sua beneplacito voluntatis. Infirmus, inquit Theophrastus, in affectionem spiritum. Quia enim contristatus fuit, homo enim erat verus, & ut credibilis esset humana natura, permisit illi proprium operari, & asperere tractas carnem, increpata, eam spiritus S. virtute: itaque caro non serens increpationem, turbatur, & fremit, & cum merore pugnat. Nihil tamen rem exaggerauit Theophrastus.

Præterea nunquam eum impediabant in rebus bonis, non resistebant rationi, non aggravabant corpus, non obtuscabant rationem, quæ omnia in nobis efficiunt.

Quando ergo S. Hilarius negare videtur passiones fuisse in Christo, de talibus passionibus loquitur, quæ, sicut in nobis, sentiantur ex necessitate peccati, ut ex ipsius verbis ostendit Magister sententiarum, & S. Thomas.

CAPVT DECIMVM

Suntne passiones in Angelis, & in Deo? Respondetur enim esse, quia & Angelis & Deo Scriptura attribuit, iram, dolorem, gaudium &c.

Respondet cum S. Augustino: Sancti Angeli cum sine ira puniant, quos accipiunt aternam Dei lege puniendos, & miseris sine misericordia compassione subueniant, & periclitantibus eis quos diligunt sine timore opulentur. Etiam istarum ratione

passionum consuetudine locutionis humanae, etiam in eos usurpantur propter quandam operum similitudinem, non propter affectionum infirmitatem. Sicut ipse Deus secundum scripturas irascitur, nec tamen illa passione turbatur. Hoc enim verbum vindicta usurpauit effectus, non illius turbulenti affectus.

Qua de re eleganter scripsit S. Isidorus Peliota: Scelerum correctionem atque animaduersionem, quam Deus emendationis nostrae causa efficit, nec iram, nec indignationem vocare debemus, verum potius admonitionem. Quod si hanc quoque iram nonnulli esse existimant, hinc etiam ipse erga hominum genus benevolentiam predicant, dum Deum propter homines, quorum causa humanitatem etiam induit, ad affectum descendere arbitrantur.

Metaphorica ergo est locutio, dum Deo in S. Scriptura describuntur passiones aliqua, ob effectus bonos, qui in nobis solent ex similibus passionibus provenire. Ita hoc explicat Patres, Origenes, Basiliius, Hieronymus, Ambrosius, Chrysostomus, Augustinus, Lactantius, Damascenus cum S. Thoma.

CAPVT VNDECIMVM

Fueruntne Passiones in Adamo ante peccatum?

Respondet fuerunt, sed ordinatae, & non omnes quæ nunc sunt in nobis, nec eo modo quo sunt in nobis.

Primo enim passiones illæ, quæ respiciunt malum, non fuerunt, ut timor, dolor, & huiusmodi.

Secundo, Nec illæ passiones fuerunt, quæ respiciunt bonum non habitum, & tunc habendum, ut cupiditas æstans.

Tertio, Passiones quæ possunt esse boni præsentis, ut gaudium, & amor, & quæ sunt futuri boni in suo tempore habendi, ut desiderium & spes non affligens, fuerunt.

Quod præter S. Thomam paulo antè citatum, sic explicauerat antè S. Augustinus: Quid timere vel dolere poterant illi homines (scilicet in statu innocentiae paradisiacæ) in tantorum tantæ affluentia bonorum, ubi nec mors metuebatur, nec vlla corporis mala valetudo, nec aberat quicquam, quod bona voluntas adipsos ferretur: nec inerat, quod carnem animumque hominis feliciter viuientis offenderet. Amor erat imperturbatus in Deum, atque inter se coniugum fidè & sincerâ societate viuientium, & ex hoc amore grande gaudium, non desistente quod amabat ad fruendum. Erat deuotio tranquilla peccati, quæ manente nullum omnino alunde malum, quod contisteret, iruebat.

Quarto, Passiones quæ respiciunt bonum sine vlla molestia, ut Amor, gaudium, & similes, erant in illo statu sed perfectissime subiectæ rationi cum suo appetitu sensitivo: quæ subiectio sita erat in his.